

**PREZES URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKiK W POZNANIU**

ul. Zielona 8, 61-851 Poznań
Tel. (0-61) 852-15-17, 852-77-50, Fax (0-61) 851-86-44
E-mail: poznan@uokik.gov.pl

Poznań, dnia 21 sierpnia 2003 r.

RPZ-61/3/03/MK

DECYZJA nr RPZ 18/2003

Na podstawie art. 23c ust. 1 i 2 w zw. z art. 23a ust. 1 oraz stosowanie do art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (Dz. U. z 2003r., nr 86, poz. 804) oraz par. 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002r. *w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów* (Dz. U. Nr 18, poz. 172), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego na wniosek Federacji Konsumentów – Klub w Bydgoszczy, w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów stosowanych przez Towarzystwo Kapitałowo – Inwestycyjne Milenium Sp. z o.o. z siedzibą we Wrześni, przy ul. Wrocławskiej 42

-działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

1.

na podstawie art. 23 c ust. 1 wymienionej na wstępie ustawy uznaje się stosowanie następujących postanowień umownych zamieszczonych w *Ogólnych Warunkach Umowy*:

a) par. 4 pkt 3 „Klient, który odstepuje od umowy przed utworzeniem grupy, traci opłatę wstępną”,

b) par. 5 pkt 7 „Koszty administracyjne jest to opłata wyrażona procentowo w stosunku do wybranego zestawu kwotowego, określona na pierwszej stronie umowy, pobrana przez Milenium na obsługę i administrację programu periodycznie w okresach miesięcznych w postaci tzw. opłaty administracyjnej, lub w przypadkach określonych w par. 12 i par. 14. Wysokość tych kosztów nie może być wyższa od sumy miesięcznych rat podstawowych”,

c) par. 12 pkt 3 „W stosunku do Klienta, któremu nie przydzielono jeszcze środków finansowych (...) Klient otrzyma zwrot wpłaconych rat podstawowych (...) po potrąceniu (...) jednej raty podstawowej”

d) par. 12 pkt 6 lit. b „*W stosunku do Klienta, który nie zrealizował przydzielonych środków finansowych podczas aktu asygnacyjnego (...) Klient otrzyma zwrot wpłaconych rat podstawowych (...) po potrąceniu (...) jednej raty podstawowej*”

e) par. 13 pkt 2 „*Klient otrzyma zwrot wpłaconych rat podstawowych bez waloryzacji i oprocentowania, w czasie likwidacji grupy, po potrąceniu należnych Milenium kosztów administracyjnych oraz opłaty wstępnej*”

f) par. 15 pkt 2 „*Jeżeli w ciągu dwóch kolejnych aktów asygnacyjnych nie zostanie zebrany fundusz grupy, pozwalający na przydział środków finansowych dla jednej osoby, Milenium upoważnione jest do wstrzymania aktów asygnacyjnych i przystąpienia do przedterminowej likwidacji grupy lub podjęcia innego rozwiązania, które najlepiej posłuży interesom grupy i umożliwi dalsze funkcjonowanie w programie Klientom, którzy terminowo wypełnili swoje zobowiązania wobec Milenium*”

g) par. 17 „*W ciągu trzech miesięcy licząc od terminu zakończenia planu ratalnego Milenium dokona ostatecznej likwidacji grupy. Fundusze jakie ewentualnie pozostaną po likwidacji grupy, zostaną przeznaczone na: a) pokrycie strat powstałych w grupie z powodów niezawinionych przez Milenium, b) wypłatę rat podstawowych Klientom, którym nie zostały przydzielone środki finansowe, a którzy zrezygnowali lub zostali wykluczeni. Jeżeli pozostające w dyspozycji Milenium środki finansowe będą niewystarczające dla całkowitego zaspokojenia wierzytelności w powyższej kolejności płatności, należności regulowane będzie proporcjonalnie do wysokości wpłat każdego Klienta. Jakikolwiek zmniejszenie się funduszu grupy, wywołane przez zdarzenia nie przewidziane w niniejszych Ogólnych Warunkach Umowy, a nie zależne od Milenium, obciążało będzie proporcjonalnie Klientów*”.

e) par. 17 „*W sytuacjach nieprzewidywalnych w niniejszych Ogólnych warunkach Umowy decyzje podejmuje Milenium w drodze uchwały*”

za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, polegającą na stosowaniu w *Ogólnych Warunkach Umowy* postanowień umownych wpisanych do rejestru niedozwolonych postanowień umownych prowadzonego przez Prezesa Urzędu

i nakazuje zaniechanie jej stosowania.

2.

na podstawie art. 23 c ust. 2 wymienionej we wstępie ustawy **zobowiązuje się** Towarzystwo Kapitałowo – Inwestycyjne Milenium sp. z o.o. do dwukrotnej, w tygodniowych odstępach czasu publikacji, na własny koszt, w Gazecie Poznańskiej i Głosie Wielkopolskim, na jednej z pierwszych czterech stron, w terminie miesiąca od uprawomocnienia się decyzji, sentencji decyzji z pominięciem treści oświadczenia zawartego w punkcie 3, w rozmiarze czcionki 9.

3.

na podstawie art. 23 c ust. 2 wymienionej na wstępie ustawy **zobowiązuje się** Towarzystwo Kapitałowo – Inwestycyjne Milenium sp. z o.o. do przesłania listem poleconym, wszystkim swoim klientom, w terminie miesiąca od uprawomocnienia

się decyzji, sentencji decyzji wraz z akapitami 3,4 uzasadnienia oraz oświadczenia w formie przynajmniej A5, drukowanego w rozmiarze czcionki 14, o treści:

„Towarzystwo Kapitałowo – Inwestycyjne Milenium sp. z o.o. organizująca grupy konsumentów, którzy wzajemnie finansują swe zakupy, przyznaje, że w stosownych przez niego Warunkach Umowy, w par. 4 pkt 3, par. 5 pkt 7, par. 12 pkt 3, pkt 6 lit. b, par. 13 pkt 2, par. 15 pkt 2, par. 17, par. 19 znajdują się postanowienia umowne, które ustanawiają obowiązek zapłacenia kary umownej wyłącznie po stronie konsumenta, ograniczają odpowiedzialność Milenium za niewykonanie zobowiązania oraz uprawniają do podejmowania arbitralnych decyzji. Wszystkie te postanowienia nie wiążą konsumentów. Stosowania tych postanowień zostało uznane przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów”.

4. na podstawie art. 100 e wymienionej na wstępie ustawy decyzji w części objętej punktem 1 sentencji **nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.**

Uzasadnienie

1. Federacja Konsumentów – Klub w Bydgoszczy, w dniu 6 lutego 2003r. złożyła wniosek o wszczęcie postępowania w sprawie stosowania niedozwolonych postanowień umownych przez Towarzystwo Kapitałowo – Inwestycyjne „Milenium” sp. z o.o. z siedzibą we Wrześni (zwana dalej Spółką), Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Poznaniu postanowiła zbadać legalność działań podejmowanych przez. W dniu 10 lutego 2003r. wszczęto postępowanie wyjaśniające, o którym mowa w art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. *o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2003r., nr 86, poz. 804)*. Celem tego postępowania było ustalenie czy nastąpiło naruszenie prawa uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Analiza stosowanych przez Spółkę *Ogólnych Warunków Umów*, w których doprecyzowano wzajemne prawa i obowiązki stron umowy, uprawdopodobniła stosowanie bezprawnych praktyk przez Spółkę. W związku z powyższym w dniu 16 maja b.r. wszczęto postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o czym zawiadomiono Spółkę.

Spółce zarzucono stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na stosowaniu w *Ogólnych Warunkach Umowy* postanowień wpisanych do rejestru niedozwolonych klauzul umownych, prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Z uwagi na brak możliwości doręczenia Spółce pism Urzędu (przesyłki zwrotne z adnotacją „*nie podjęto w terminie*”) za pośrednictwem poczty, w dniu 30 czerwca 2003r. zwrócono się do oddziału centralnej informacji Krajowego Rejestru Sądowego z wnioskiem o wydanie wypisu z KRS dla Spółki. Z wypisu wynika, że siedziba Spółki mieści się przy ulicy Wrocławskiej 42 we Wrześni. Wszystkie doręczenia uznano za skuteczne na podstawie art. 44 k.p.a.

Nie podejmując korespondencji Urzędu, Spółka nie ustosunkowała się do przedstawionych zarzutów oraz nie skorzystała z prawa zapoznania się z materiałem dowodowym zebrany w toku postępowania.

2. Oceniając przedstawiony stan faktyczny Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył, co następuje:

Istotą praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów określonych w art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest bezprawne działanie przedsiębiorcy godzące w zbiorowe interesy konsumentów. W ustępie 2 tego artykułu ogólna definicja praktyki została wzbogacona o przykładowe wskazanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. W przepisie tym do praktyk zaliczono w szczególności stosowanie postanowień umownych wpisanych do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, prowadzonego przez Prezesa Urzędu.

Do uznania zachowania przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, wymagane jest spełnienie dwóch przesłanek. Po pierwsze działanie przedsiębiorcy musi być bezprawne. Po drugie naruszać musi zbiorowe interesy konsumentów.

3. Bezprawność działania przedsiębiorcy w zakresie objętym punktem 1 sentencji przesądza stosowanie postanowień uznanych wyrokiem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów¹ za niedozwolone. Niedozwolonym postanowieniem umownym jest to, które kształtuje prawa i obowiązki stron umowy w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta. To właśnie Sąd ostatecznie rozstrzyga, czy konkretna klauzula jest bezwzględnie zakazana.

Stwierdzenie przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów rażącego naruszenia interesu konsumenta w wyniku stosowania konkretnej klauzuli umownej skutkuje wpisaniem takiego postanowienia do rejestru. Na mocy przepisu art. 479³⁸ k.p.c. wyrok uznający dane postanowienie za niedozwolone obowiązuje również osoby trzecie (jest skuteczny *erga omnes*). Wpisaniem do rejestru postanowieniem nie mogą od tej chwili posługiwać się inni przedsiębiorcy. Chroniony więc zostaje interes konsumenta rozumianego jako zbiorowość. Ustawodawca nie przyznał Sądowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów uprawnienia do modyfikowania wpisywanego do rejestru postanowienia, w celu nadania mu brzmienia abstrakcyjnego. Z uwagi jednak na rozszerzoną skuteczność niedozwolonych postanowień umownych spełniają one funkcję przepisów prawnych. Do ich interpretacji stosować więc należy reguły wypracowane w nauce prawa i orzecznictwie. Drobne różnice w tekście porównywanych postanowień nie stanowią przeszkody dla uznania kontrolowanego unormowania umownego za niedozwolone. Niedozwolonym postanowieniem jest więc również postanowienie, które mieści się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru.

¹ Ustawą z dnia 5 lipca 2002r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. Nr 129, poz. 1102) nazwę Sądu Okręgowego w Warszawie - Sąd Antymonopolowy zastąpiono nazwą Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów. W decyzji konsekwentnie stosowana jest nazwa Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, chociaż przywołane w niej orzeczenia wydane zostały w czasie gdy Sąd Okręgowy w Warszawie zwany był Sądem Antymonopolowym.

4. Kwestionowane przez Urząd postanowienia to unormowania par. 4 pkt 3, par. 5 pkt 7, par. 12 pkt 3, par. 12 pkt 6 lit. b, par. 13 pkt 2, par. 15 pkt 2, par. 17, par. 19 *Ogólnych Warunków Umowy*.

Pierwsze z nich o treści: **„Klient, który odstępuje od umowy utworzeniem grupy traci opłatę wstępną”** odpowiada postanowieniu wpisanemu do rejestru pod liczbą 20. W dniu 6 maja 2002r. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem o sygn akt XVII Amc 44/01 w sprawie przeciwko Polskiej Grupie Kapitałowej „Kredyt” sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie uznał, iż regulacja taka jest niedozwolona. Wyłączenie obowiązku zwrócenia konsumentowi uiszczonych zapłaty za świadczenie nie spełnione wyczerpuje treść art. 385³ pkt 12 i 13 k.c. Wskazany przepis uznaje za niedozwolone postanowienia, które wyłączają obowiązek zwrotu konsumentowi uiszczonych zapłaty za świadczenie nie spełnione w całości lub części, jeżeli konsument zrezygnuje z zawarcia lub wykonania umowy, lub też przewidują utratę prawa żądania zwrotu świadczenia konsumenta spełnionego wcześniej niż świadczenia kontrahenta, gdy strony wypowiadają, rozwiązują lub odstępują od umowy. Opłata członkowska jest świadczeniem spełnianym przez konsumenta przed wykonaniem umowy przez Milenium. Sformułowania „wstępujący” i „klient” oraz „utworzyć grupę” i „wpisać na listę” można ze względu na kontekst, w którym się nimi posłużono uznać za tożsame. Hipoteza klauzuli stosowanej przez Milenium mieści się więc w hipotezie postanowienia wpisanego do rejestru.

Następne zakwestionowane przez Urząd postanowienie to; **„Koszty administracyjne jest to opłata wyrażona procentowo w stosunku do wybranego zestawu kwotowego, określona na pierwszej stronie umowy, pobrana przez Milenium na obsługę i administrację programu periodycznie w okresach miesięcznych w postaci tzw. opłaty administracyjnej, lub w przypadkach określonych w par. 12 i par. 14 Ogólnych Warunków Umowy. Wysokość tych kosztów nie może być wyższa od sumy miesięcznych rat podstawowych”**. Cytowane postanowienie uznane zostało za niedozwolone wyrokiem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w dniu 24 października 2002r. (sygn. akt XVII Amc 3/01). Nie kwestionowano w tym przypadku samej definicji kosztów administracyjnych. Niedozwolony jest określony w tym postanowieniu (w przypadku rezygnacji uczestnika w systemie – par. 12 i 14) obowiązek poniesienia jednorazowo całości tych kosztów, co uznać należy za rażąco wygórowaną karę umowną. Spółka otrzymuje w sytuacji odstąpienia od konsumenta bezzwrotną korzyść majątkową, co zdaniem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest sprzeczne z dobrym obyczajem i rażąco narusza interesy rezygnującego uczestnika. Sformułowania „periodycznie w okresach miesięcznych” i „miesięcznie” oraz różnice podmiotowe nie mają znaczenia dla przyjęcia stanowiska, iż porównywane postanowienia są tożsame.

Postanowienie o treści: **„W stosunku do Klienta, któremu nie przydzielono jeszcze środków finansowych (...) Klient otrzyma zwrot wpłaconych rat podstawowych (...) po potrąceniu(...) jednej raty podstawowej”** zostało zapisane w rejestrze na podstawie wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 12 sierpnia 2002r. (sygn. akt XVII Amc 43/01) wydanego przeciwko Europejskiemu Funduszowi Budowlanemu sp. z o.o. z siedzibą w Wrocławiu. Rata podstawowa jest zatrzymywana w związku ze swoistym rozwiązaniem umowy wobec nienależytego wykonania umowy przez konsumenta. Postanowienie to ustanawia karę umowną jednostronnie i jako takie jest niedozwolone (art. 385³ pkt 16 k.c.). Różnice w redakcji obu postanowień polegają jedynie na tym, że wyrazy „Uczestnik Grupy” i „towar” zastąpiono wyrazami „klient” i „środki finansowe”. Wskazane zmiany nie powstrzymują od uznania klauzul za identyczne.

Argumentacja przedstawiona w powyższym akapicie znajduje zastosowanie do bardzo podobnego postanowienia, różniącego się jedynie tym, że konsument otrzymał już środki finansowe: **„W stosunku do Klienta, który nie zrealizował przydzielonych środków finansowych podczas aktu asygnacyjnego (...) Klient otrzyma zwrot wpłaconych rat podstawowych (...) po potrąceniu (...) jednej raty podstawowej”**. Postanowienie to uznano za niedozwolone w wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 12 sierpnia 2002r. (sygn. akt XVII Amc 43/01) wydanego przeciwko Europejskiemu Funduszowi Budowlanemu sp. z o.o. z siedzibą w Wrocławiu, a zapisano w rejestrze pod numerem 26.

Kolejne postanowienie przewiduje, że **„Klient otrzyma zwrot wpłaconych rat podstawowych bez waloryzacji i oprocentowania w likwidacji grupy, po potrąceniu należnych Milenium kosztów administracyjnych oraz opłaty wstępnej”** odpowiada na przykład postanowieniu o liczbie porządkowej 26 w rejestrze niedozwolonych klauzul umownych. Postanowienie to, stosowane przez Europejski Fundusz Budowlany Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu, zostało uznane za niedozwolone wyrokiem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w dniu 12 sierpnia 2002r. (Sygn. akt XVII Amc 43/01. W myśl art. 385³ pkt 12 k.c. postanowienie umowy, które wyłącza obowiązek zwrotu konsumentowi uiszczonej zapłaty za świadczenie nie spełnione w całości lub w części, jeżeli konsument zrezygnuje z wykonania umowy jest niedozwolone. MFIK wykonywał zadania administracyjne podczas zarządzania grupą i z tego tytułu należą mu się koszty administracyjne jednak w proporcjonalnej wielkości. Opłata wstępna powinna zostać zaliczona do kosztów administracyjnych. Pobranie opłaty wstępnej, w takiej sytuacji, stanowiłoby podwójne obciążenie kosztami klienta. Różnice treściowe polegające na zastosowaniu wyrazu „klient” zamiast „uczestnik” nie wpływają na skutki wywołane danym postanowieniem, które w rzeczywistości są identyczne.

Szóste z niedozwolonych postanowień, to regulacje paragrafu 15 pkt 2. Przewidziano w nim, że **„Jeżeli w ciągu dwóch kolejnych aktów asygnacyjnych nie zostanie zebrany fundusz grupy, pozwalający na przydział środków finansowych dla jednej osoby, Milenium upoważnione jest do wstrzymania aktów asygnacyjnych i przystąpienia do przedterminowej likwidacji grupy lub podjęcia innego rozwiązania, które najlepiej posłuży interesom grupy i umożliwi dalsze funkcjonowanie w programie Klientom, którzy terminowo wypełnili swoje zobowiązania wobec Milenium”**. W rejestrze niedozwolonych postanowień umownych postanowienie takie zapisano na przykład pod liczbą porządkową 4, na podstawie orzeczenia Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydanego w dniu 27 lutego 2002r, w sprawie wzorców stosowanych przez Biuro Pośrednictwa Handlowo-Finansowego MeCom Sp. z o.o. z siedzibą w Szczecinie (sygn. akt XVII Amc 27/01). Zadaniem Spółki jest organizowanie i administrowanie programem finansowym, którego celem jest zakup przez konsumenta określonego towaru lub usługi. Kwestionowane postanowienie zezwala Spółce na podjęcie szybkiej decyzji, może nieuzasadnionej dotyczącej likwidacji danej grupy. W świetle powyższego Spółka nie ponosi żadnej odpowiedzialności za nienależyte wykonanie zobowiązania, a sam kontrahent Spółki ma ograniczony wpływ na wykonanie umowy, co sprzeczne jest z dobrymi obyczajami. Pomimo różnic w tekście (np. „podjęcie innego rozwiązania” zamiast „podjęcie innych kroków”, „jeżeli w ciągu dwóch kolejnych aktów asygnacyjnych”- akty asygnacyjne odbywają się co miesiąc zamiast „gdy w ciągu dwóch kolejnych miesięcy”) klauzula umowna, którą posługuje się Spółka mieści się w hipotezie postanowienia uznanego przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone.

Siódme postanowienie uznane wyrokiem sądu za niedozwolone to zapis paragrafu 17: **„W ciągu trzech miesięcy licząc od terminu zakończenia planu ratalnego Milenium dokona ostatecznej likwidacji grupy. Fundusze jakie ewentualnie pozostaną po likwidacji grupy zostaną przeznaczone na:**

- 1) **pokrycie strat powstałych w grupie z powodów niezawinionych przez Milenium,**
- 2) **wypłatę rat podstawowych Klientom, którym nie zostały przydzielone środki finansowe, a którzy zrezygnowali lub zostali wykluczeni.**

Jeżeli pozostające w dyspozycji Milenium środki finansowe będą niewystarczające dla całkowitego zaspokojenia wierzytelności w powyższej kolejności płatności, należności regulowane będą proporcjonalnie do wysokości wpłat każdego Klienta. Jakiegokolwiek zmniejszenie się funduszu grupy, wywołane przez zdarzenia nie przewidziane w niniejszych Ogólnych Warunkach Umowy, a nie zależne od Milenium, obciążało będzie proporcjonalnie Klientów”. W rejestrze odnaleźć je można pod liczbą 34. Umieszczono je w rejestrze na podstawie wyroku sądu z dnia 27 listopada 2002 o sygn. akt XVII Amc w sprawie przeciwko Towarzystwu Finansowemu Prestige sp. z o.o., z siedzibą w Katowicach. Brak gwarancji zwrotu dokonanych przez Klienta wpłat ratalnych w wypadku jego rezygnacji z umowy, z uwagi na art. 385³ pkt 12 k.c., uznano za rażące naruszenie interesu konsumenta. Fakt, że w postanowieniu figuruje inny podmiot oraz stosowane są odmienne w treści ale identyczne co do rezultatu zapisy nie ma znaczenia dla uznania stosowanego przez Spółkę postanowienia za niedozwolone.

Ostatnie postanowienie wpisane do rejestru to zapisy paragrafu 19 wskazujące, że **„W sytuacjach nieprzewidzianych w niniejszych Ogólnych warunkach Umowy, decyzje podejmuje Zarząd Milenium w drodze uchwały”.** Postanowienie to wyczerpuje treść art. 385³ pkt 4 i 10 k.c. Spółka jest bowiem uprawniona do jednostronnej zmiany umowy bez ważnej przyczyny wskazanej w umowie. Zwrot „sytuacje nieprzewidziane” jest niedookreślony stwarzając tym samym możliwości dowolnej interpretacji przedsiębiorcy. Jednocześnie konsumentowi odebrane zostało prawo do zapoznania się z treścią niektórych postanowień umownych i wyrażenia na nie akceptacji. Odpowiednik tego postanowienie zapisano w rejestrze po numerem 22, na podstawie wyroku Sadu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 6 maja 2002r. przeciwko Polskiej Grupie Kapitałowej Kredyt sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie (sygn. akt XVII Amc 44/01). Zastosowanie sformułowania „w drodze uchwały” zamiast „w drodze zarządzenia” w żaden sposób nie zmienia znaczenia tego postanowienia, które mieści się w hipotezie klauzuli zamieszczonej w rejestrze.

5. Wobec powyższego, Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał zachowanie przedsiębiorcy wskazane w punkcie pierwszym sentencji za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

6. Na podstawie art. 23 c ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może określić środki usunięcia trwałych skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w celu zapewnienia wykonania nakazu. W szczególności może zobowiązać przedsiębiorcę do złożenia wielokrotnego oświadczenia o określonej w decyzji treści i formie.

Poinformowanie konsumentów o stosowanych przez Spółkę w *Ogólnych Warunkach Umowy* postanowieniach jest niezbędne. Z chwilą wpisania niedozwolonego postanowienia do rejestru zyskuje ono skuteczność wobec osób trzecich. Konsumenti mogą więc w drodze indywidualnych postępowań przez sądem dochodzić przysługujących im roszczeń.

7. Stosownie do art. 101e ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może nadać decyzji rygor natychmiastowej wykonalności w całości lub w części, jeżeli wymaga tego ważny interes konsumentów.

Rozstrzygając sprawę będącą przedmiotem niniejszego postępowania Urząd uznał, że zbiorowy interes konsumentów wymaga ochrony.

Niewykonanie niezwłocznie decyzji spowodować mogłoby nieodwracalne, negatywne skutki dla chronionych ustawą interesów konsumentów. Postanowienia przytoczone w niniejszej decyzji uznane zostały przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za rażąco naruszające interesy konsumentów. Konsument, który jest już kontrahentem Spółki powinien możliwie szybko zostać zwolniony z obowiązku przestrzegania tych postanowień. Z kolei ewentualnego, przyszłego uczestnika systemu organizowanego przez Spółkę należy chronić przed przystąpieniem do umowy, której wykonanie jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i narusza jego interes majątkowy. Postanowienia te jak wcześniej wskazano wyłączają obowiązek zwrotu uczestnikowi świadczenia wykonanego wcześniej niż świadczenie Spółki, gdy odstępuje od umowy oraz zezwalają spółce na arbitralne podejmowanie decyzji w zakresie wykonania umowy.

Pouczenie

Zgodnie z art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ par.2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Ochrony Konkurencji i konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu.

Z upoważnienia
Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury w Poznaniu
Edward Stawicki

Otrzymuje:
Towarzystwo Kapitałowo – Inwestycyjne Milenium sp. z o.o.
Ul. Wrocławska 42
62 – 300 Września